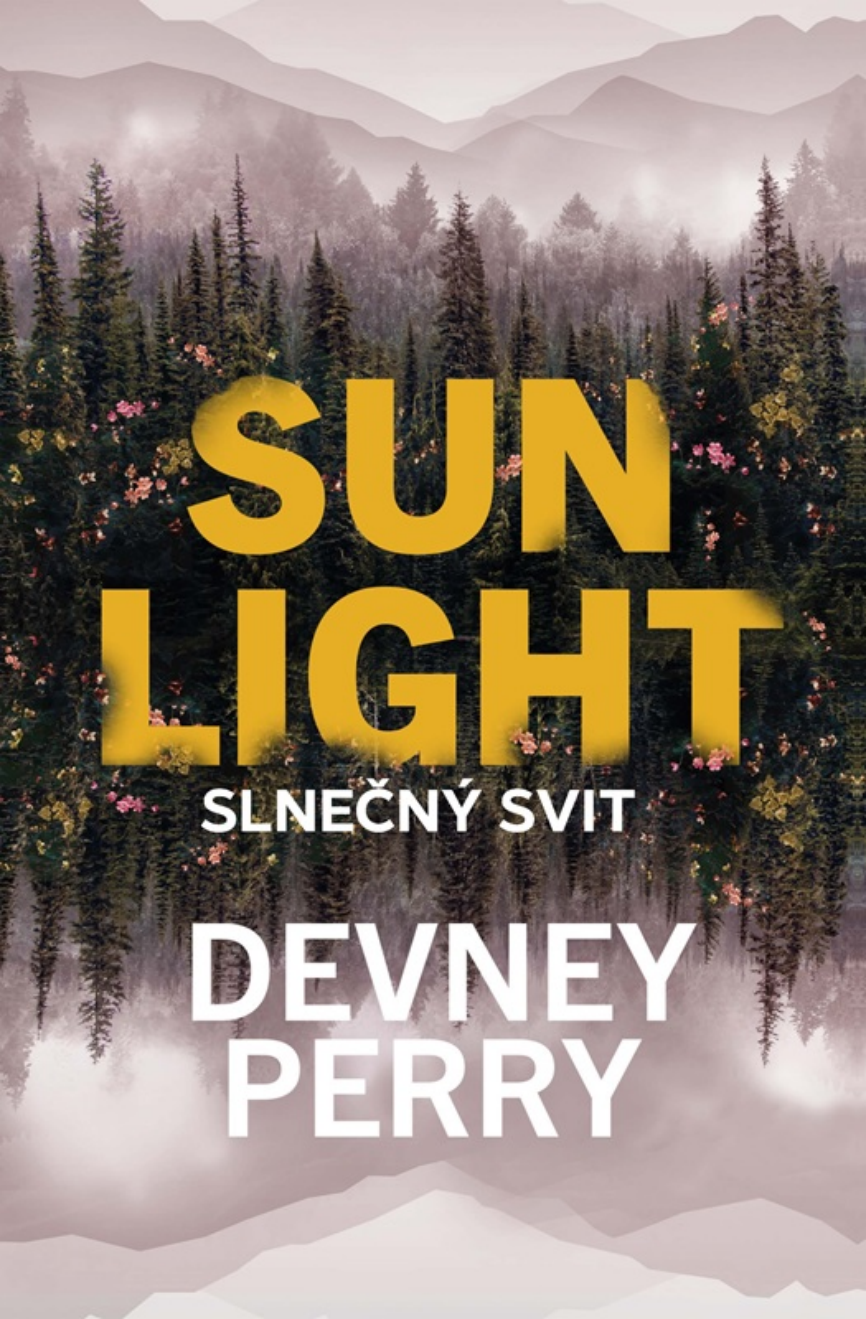

SUN
LIGHT
SLNEČNÝ SVIT
DEVNEY
PERRY

SLNEČNÝ SVIT

Devney Perry

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu Devney Perry: Sunlight preložila Paulína Feriancová.

Translation © 2026 by Paulína Feriancová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mgr. Zuzana Kolačanová

Text copyright © 2024 Devney Perry
All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 931 01 Šamorín, Morušová 1951/5, Slovensko
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk
Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design © Sarah Hansen, Okay Creations
Cover image: © Angyalosi Beata, © SpicyTruffel, © Oksana_Schmidt, © Teemu Tretjakov, , © isciuceodor, © Wirestock Creators / Shutterstock
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-002-7
EAN 9788083150027

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Kapitola 1
JAX

ZAVRČANIE, ktoré sa rozľahlo parkoviskom pred potravinami, pripomínalo skôr zviera než človeka. „Volám policajtov!“

Čo sa to deje? Automatické dvere supermarketu sa za mnou zavreli práve vo chvíli, keď som zbadal majiteľku Carlu v ostrej hádke s nejakou ženou. Obe kŕčovito zvierali nákupný vozík preplnený papierovými taškami – každá z opačnej strany.

„Ja nekradnem,“ mykla druhá žena vozíkom k sebe. „Prisahám. Prosím vás, potrebujem si ho iba požičať. Hneď vám ho vrátim.“

Carla si pohŕdavo odfrkla. „A tomu mám akože veriť?“

Moje auto stálo na druhom konci parkoviska, no namiesto toho, aby som si sadol za volant a šiel domov, zamieril som priamo k nim.

„Pusťte. Ten. Vozík!“ Carla trhla kovovou konštrukciou s každým jedným slovom tak prudko, až jej súperka takmer stratila rovnováhu.

„Prosím vás! Sú to moje potraviny, práve som za nákup zaplatila. Potrebujem ich iba odniesť domov.“ Zúfalo rozhodila voľnou rukou. „Sú to sotva tri bloky. Do pätnástich minút som naspäť!“

„Môj vozík mi neukradnete.“

„Veď vám hovorím, že ho nekradnem…“

„Dámy,“ prerušil som ich súboj v sekunde, keď som položil ruku na kovovú mriežku koša. „Je všetko v poriadku?“

„Nie, nič nie je v poriadku,“ vyletela po mne rozhnevane Carla. Líca jej celkom očerveneli, až takmer splývali s jej ohnivými vlasmi. „Chce mi ukradnúť vozík.“

Neznáma žena už otvárala ústa, no zasa ich zavrela. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a potom na mňa uprela zrak. V tej sekunde sa mi zastavilo srdce.

Mala nádherné hnedé oči. Jej dlhé, rovné čokoládovohnedé vlasy boli také lesklé, až sa v nich odrážalo ostré popoludňajšie slnko. Tvár v tvare srdca mala jemné črty a roztomilý nos bol posiaty pehami.

Do riti. Kto to je? V meste som ju v živote nevidel. Takú tvár by som si dobre pamätal.

„Prišla som sem pešo,“ vysvetľovala pokojným, podmanivým hlasom a dôsledne artikulovala každé slovo. Každou slabikou sa snažila zmierniť napätie.

Pri komkoľvek inom by jej to zrejme vyšlo. Lenže Carla bola… proste Carla. Racionálne myslenie nepatrilo medzi jej silné stránky.

„Predpokladala som, že mi nákup zabalíte do igelitových tašiek,“ pokračovala žena.

Aha. A to bola chyba. Carla totiž igelitky z duše nenávidela.

„Igelitky neznášam!“ penila Carla. „Ničia životné prostredie.“

Žena zdvihla jednu ruku na znak mieru, zatiaľ čo druhou stále pevne zvierala rukoväť vozíka. „Veď ja sa nehádam. Len som skrátka rátala s igelitkami, v ktorých by som tie veci odniesla naraz až domov, tri bloky odtiaľto. Všetky tieto papierové tašky však v rukách neodnesiem.“

Vo vozíku ich bolo najmenej šesť a k tomu galón mlieka.

„Sama ste mi nákup blokovali,“ vravela naliehavým hlasom a prosebne sa na Carlu dívala. „Kúpila som si zmrzlinu, aby som oslávila presťahovanie, a teraz ju chcem iba dostať domov do mrazničky, kým sa roztopí.“

Carla namrzene našpúlila pery.

„Dobre,“ vytiahol som peňaženku a vytiahol z nej stovku. „Carla, koľko stojí takýto vozík?“

„Dvestosedemdesiat dolárov plus poštovné.“

Jasné, že tú sumu vysypala z rukáva. Carla síce nie je žiaden mysliteľ, ale biznis vedie pevnou rukou.

„Vezmi si toto.“ Vytiahol som ďalšie dve stovky a podal jej ich. „Je to záloha. Odprevadím vozík k domu tejto dámy a doveziem ho späť. Ak by som sa už nevrátil, budeš mať dosť peňazí na nový.“

„Fajn.“ Carla mi tie bankovky vytrhla z ruky tak rýchlo, že ma nimi takmer porezala. Potom venovala žene vražedný pohľad a rázne odišla.

„Panebože.“ Žena konečne pustila vozík a zdvihla obe ruky, aby si pomasírovala spánky. „Neviem, či mám byť rozzúrená alebo vydesená.“

Pousmial som sa. „Carla sa občas vie trochu vytočiť.“

„Páni.“ Zhlboka si vydýchla. „Mám toto vari očakávať zakaždým, keď prídem do obchodu?“

„Ale čoby. Takto vytočenú som ju videl iba raz – keď prichytila svojho syna, ako v puberte kradne kondómy. Ešte stále mu to občas otĺka o hlavu, a to odvtedy prešlo iba pätnásť rokov.“

„Len pätnásť?“ Kútiky jej ružových úst sa nadvihli. Bože, tá bola pekná.

„Carla na to časom zabudne. Môže to síce trvať tak dve desaťročia, ale nádej by som nestrácal.“

Sklopila zrak k vozíku, no na perách jej stále hral ten jemný úsmev. „Ďakujem.“

„Za málo.“

„Nemusíš ma s tým vozíkom sprevádzať až domov. Sľubujem, že ho vrátim.“

„Carla sa bezpochyby díva von oknom. Neriskujem, že si to u nej pokazím, takže mi buď dovolíš aby som ťa domov odviezol, alebo prejdeme tie tri bloky pešo. Ale varujem ťa, ak si vyberieš odvoz, okamžite spustím prednášku o tom, že nie je bezpečné sadať si do auta k cudzím ľuďom.“

„Žiadnu prednášku nepotrebujem. Zájdem aj pešo, vďaka. Ale nie som si istá, či chcem, aby cudzí chlap, ktorého som práve stretla na parkovisku pred potravinami, vedel, kde bývam.“

„To je pravda.“ Zasmial som sa. „Môžem ti dať na seba odporúčania. Šerif je môj dobrý kamarát. Zavolám mu, nech sem zbehne a dosvedčí, že som slušný človek. Aj keď je dosť pravdepodobné, že zmrzlina to čakanie neprežije.“

„Nuž, vyzerá to tak, že kvôli zmrzline to budem musieť risknúť," chytila pevnejšie rukoväť vozíka a zamierila k chodníku. „Mrzí ma, že ťa zdržiavam od tvojho nákupu."

„V pohode. Ja už mám nakúpené," vytiahol som z vrecka džínsov stieracie žreby, ktoré som si predtým kúpil, ukázal jej ich a zasa ich schoval. „Mám so starým otcom takú dohodu. Každý týždeň mu kúpim žreby na oboch benzínkach v meste a v týchto potravinách. Stará mama mi za to raz-dvakrát do týždňa navarí večeru."

„Takže starý otec má šancu vyhrať peniaze a ty máš jedlo zadarmo. A čo stará mama? Zdá sa mi, že tá na to dopláca najviac."

„No… Keď tam idem na večeru, vždy ju poriadne vyobjímam."

Nadvihla perfektne vytvarované obočie.

Naklonil som sa k nej o niečo bližšie. „V objímaní som fakt veľmi dobrý."

V očiach sa jej zaiskrilo a ticho sa zasmiala. Vzápätí nasadila rýchle, svižné tempo chôdze.

Kolieska vozíka hrkotali na betóne a úplne prehlušovali tlmený klopot mojich kovbojských čižiem. Prvý blok ubehol až príliš rýchlo.

„Nepamätám sa, že by som niekedy stretol niekoho, kto chodí tak rýchlo ako ty," poznamenal som. Za normálnych okolností by som kvôli žene skrátil krok a spomalil, ale pri nej nie. „Stavím sa, že tá zmrzlina je v tom nevinne, čo?"

„Skrátka chodím rýchlo," pokrčila plecami, keď sme dorazili k prvému rohu. Obaja sme rozhliadli a prešli cez križovat-

ku. Vzápätí sme boli znova na chodníku a rázne sme ukrajovali z druhého bloku.

Lenže mne sa nechcelo túto prechádzku skončiť tak rýchlo. Ani zďaleka nie.

„Povedz mi nejaké klamstvo."

Spomalila – misia bola splnená – a zvraštila obočie. „Čože?"

„Klamstvo. Nejaké mi povedz."

„Prečo?"

„A prečo nie? Klamstvo znie oveľa zaujímavejšie než klasické reči o ničom."

„Nik odo mňa ešte nechcel, aby som mu klamala." Na perách jej zahral náznak úsmevu. „Tak dobre. Milujem zapekané syrové toasty."

„Čože?" zastal som. „Nemáš rada zapekané syrové toasty?"

„Ani trošičku."

Priložil som si ruku k srdcu. „Veď to je jedna z dvoch vecí, ktoré viem reálne uvariť."

„A tá druhá?"

„Raňajky na večeru. Som fakt expert na objatia a lievance." A na privádzanie žien k orgazmu, ale to bolo niečo, čo som radšej predvádzal v praxi, než o tom rozprával.

„Ja som raňajky na večeru ešte nikdy nemala," priznala.

„Prosím?" Sánka mi takmer treskla o betónový chodník. „Nikdy si nemala raňajky na večeru? Veď to je… hriech."

„Prepáč, že som ťa sklamala," usmiala sa, tentoraz už naširoko, a kráčala ďalej.

„Povedz mi nejaké tajomstvo."

„Tajomstvá a klamstvá? Toto je asi najdivnejší rozhovor, aký som kedy s cudzím človekom viedla."

Divný. Ale hádam naň iba tak nezabudne.

Chvíľu uvažovala a potom zahlásila: „Nenávidím mačky."

„Ty si monštrum," predstieral som zdesenie a znova som si okázalo pritisol ruku k hrudi. „Carla mala predsa iba pravdu. Ty si ten vozík chcela naozaj ukradnúť, čo?"

Rozosmiala sa a ten smiech ju úplne zmenil – akoby v nej niekto rozsvietil svetlo, ktoré jej zalialo celú tvár. V hnedých očiach sa jej zablýskali zlatisté a škoricové iskierky, rovné biele zuby jej žiarili a líca zružoveli.

Do prdele.

Bol som v tom maléri až po uši.

„Na svoju obranu, mám na ne alergiu," bránila sa. „Ale radšej by som mala ako domáce zvieratko pavúka než mačku, a to sa pavúkov neskutočne bojím. Nie že by som sa bála mačiek. Proste ich iba nemusím. Sú príliš nezávislé."

„A čo mačiatka?"

„Sú zlaté. Ale na šteniatka sa nechytajú."

„Takže si skôr na psy. A čo kone?"

„V ich blízkosti som ešte nikdy nebola."

Nikdy nemala raňajky na večeru. Nikdy nebola pri koňoch. Obidva tieto problémy som mal obrovskú chuť vyriešiť.

Lenže kým som ju stihol pozvať k nám na ranč na vychádzku a večeru, ukázala na dvojdom s béžovým obkladom. Druhý a tretí blok ubehli akosi rýchlejšie než ten prvý. „Bývam tamto."

Bol to starší dom, ale trávnik vyzeral čerstvo pokosený a odhliadnuc od susedovho vraku na príjazdovej ceste, pôsobila ulica pokojne. Susedia hneď naproti mali dvor prepchatý nafukovacími halloweenskymi dekoráciami.

„Len to rýchlo zanesiem dnu," oznámila a zastavila na začiatku chodníka vedúceho k jej vchodovým dverám.

„Pomôžem ti?"

„Nie, to je v pohode."

„Dobre." Možno ma raz pozve aj ďalej. No kým som bol pre ňu iba cudzí chlap, nechcel som tlačiť na pílu.

S taškami sa otočila na dvakrát. Rýchlo ich nanosila dnu, a keď už bolo všetko vyložené, vrátila sa ku mne na chodník.

„Vozík odveziem naspäť," navrhol som a otočil ho.

„Môžem ísť s tebou? V tejto chvíli je už v stávke moja česť."

No jasné, že áno. „Ako by som ti mohol uprieť tvoju česť?" zaškeril som sa, keď sa ku mne pripojila. Cestou späť ma už nechala tlačiť vozík samého.

„Teraz si na rade ty. Povedz mi nejaké klamstvo," vyzvala ma.

„Ja nikdy neklamem."

„To je to klamstvo? Alebo chceš povedať, že mi klamstvo nepovieš, lebo to proste nerobíš?"

Žmurkol som na ňu.

„To nie je odpoveď," prevrátila oči. „Fajn. Tak aspoň nejaké tajomstvo."

„Nemám žiadne tajomstvá."

„Každý má tajomstvá."

„Ja veru nie." Rozhodne nie v tomto zapadákove. Tu mal každý vystavenú špinavú bielizeň na šnúre pred domom, rovno pred očami ostatných, mňa nevynímajúc.

Počas chôdze ma skúmavo pozorovala z profilu. „Fakt nič neprezradíš?"

„Veď ti hovorím. Klamať neviem a tajomstvá nemám," díval som sa pred seba a premáhal nutkanie uškrnúť sa.

Kedy naposledy som s nejakou ženou takto flirtoval? Ešte na výške? Dievčatá v meste boli milé, ale so zvádzaním som sa veľmi nenarobil. Na to, aby som dostal ženu do postele, mi stačilo, ako vyzerám. To, alebo moje priezvisko.

Ale do riti, toto ma bavilo. Bolo to osviežujúce. Táto žena mala v sebe niečo iné. Určite by mi nedala nič zadarmo.

V tej chvíli nebolo nič, po čom by som túžil viac, než sa o ňu trochu posnažiť. Do čerta, veď som nevedel ani ako sa volá.

„Dnes ťa čaká zmrzlina. Čo keby sme si dali predtým večeru?" nadhodil som. „Lievance síce neservírujú, ale robia skvelé burgery."

Zostala ticho a kráčala ďalej.

S každým krokom mi čoraz silnejšie búšilo srdce a cítil som ho až v krku. Začínal som byť naozaj nervózny. Rozmýšľa, ako ma slušne poslať do kelu? Po sakramentsky dlhom čase ma nejaká ženská ide odmietnuť, však?

Nechala ma to vyžrať. Moje pozvanie na večeru zostalo bez odozvy, až kým sme neprešli poslednú križovatku a nedorazili na parkovisko pred potraviny.

„Riskuješ svoju povesť, ak sa zapletieš so ženou obvinenou z krádeže," prehovorila konečne.

Skvelé. To bol súhlas. Rozhodne som to ako súhlas pochopil.

„Toto riziko veľmi rád podstúpim," vystrelil som k nej ruku. „Som Jax Haven."

„Haven?" Tvárou jej preletel záblesk paniky a oči sa jej doširoka roztvorili. „Z ranča Haven River?"

„Áno," odvetil som pomaly. Väčšinou mi moje priezvisko hrá do karát. Prečo teda odrazu zbledla?

„Aha. Hm." Nervózne si zahryzla do spodnej pery, spravila krok dozadu a potom ďalší. „Vďaka. Ale radšej zostanem iba pri tej zmrzline. Tešilo ma."

Počkať. Čože? Kým som si stihol vypýtať nejaké vysvetlenie, otočila sa na päte a bola preč.

Stál som tam s rukou kŕčovito zvierajúcou nákupný vozík a s ústami otvorenými dokorán som sa za ňou díval, až kým mi úplne nezmizla z dohľadu. „To čo malo byť?"

Ona ma vážne odmietla?

Alebo som to celé zle pochopil? Veď sme spolu flirtovali, či nie? Čo to malo, do riti, znamenať?

Dobrá nálada bola razom v ťahu. Odtlačil som ten blbý vozík k ostatným, vpochodoval dnu do obchodu a bez slova som pred Carlou vystrel ruku, aby mi vrátila peniaze. Vo chvíli, keď mi ich vrazila do dlane, som sa bez pozdravu otočil a odkráčal k autu.

Cestou na ranč mi na sedadle spolujazdca robilo spoločnosť moje doráňané ego. Doma som si potom na večeru urobil lievance a úporne som sa snažil nemyslieť na tú tmavovlasú krásku, ktorá ich mala teraz jesť so mnou.

~

„Ako dlho to ešte bude trvať?" opýtal som sa Westa.

„Neviem. Takých desať minút."

Vzdychol som si. „Prečo tu vôbec musím trčať?"

„Pretože si spolumajiteľom tohto rezortu," strelil po mne pohľadom zboku. „Čo ti dnes vlastne je?"

„Nič," zaklamal som.

Brat sa zamračil. „Tak prestaň byť taký nepríjemný."

„Teraz znieš úplne ako otec," zamrmlal som.

Westa som mal rád, no nevýhodou toho, že som bol od neho o deväť rokov mladší, boli chvíle, keď sa ku mne správal skôr ako k synovi než k bratovi.

Stáli sme vo vestibule hlavnej budovy priamo pod rozsvieteným lustrom z parožia. Okolo nás sa tmolili usmiati hostia, popíjali kávu a teplý jablkový mušt. Pri pulte na recepcii sa práve odhlasovala štvorčlenná rodina, s kuframi zloženými pri nohách.

Všetci boli dnes ráno strašne vysmiati. Všetci okrem mňa.

„Poďme už radšej na tú poradu, nech to máme z krku." Potom sa vyparím do stajne, osedlám koňa a vyrazím na poriadne dlhú jazdu. Možno mi deň strávený vonku na sviežom jesennom vzduchu pomôže vyhnať z hlavy tú ženskú zo včerajška.

Jej odmietnutie ma dnes ráno škrelo ešte viac než včera v noci, keď som sa iba bezcieľne prehadzoval v posteli a dookola si premietal každú minútu našej prechádzky. Nemohol som jej v predstavách ani iba poriadne vynadať, lebo som nevedel ani to, ako sa volá.

Ona však moje meno poznala. A zjavne jej to stačilo na to, aby zobrala nohy na plecia.

Kamaráti sa vari s niektorou z mojich bývaliek? Možno sa dopočula, že preferujem vzťahy na jednu noc, a preto sa mi chcela oblúkom vyhnúť. Ale ako by to bolo možné? Veď

je v meste nová, či nie? Ibaže by som mal medzi tunajšími nezadanými ženami oveľa horšiu povesť, než som si doteraz myslel.

„Prestaň," drgol ma West do ramena.

„Čo je?" vyštekol som.

„Nezazeraj tak. Nahoď úsmev, preboha. Pre Indyu je to dôležité."

Vyceril som naňho všetky zuby.

„Kretén," zamrmlal.

Uvoľnil som pery a aspoň trochu sa pokúsil vyhladiť to zamračené čelo, ktoré ma zdobilo už od včerajška. „Aj tak nechápem, načo sme museli najímať manažéra. Hovoril som ti, že to v hlavnej budove počas Indyinej materskej preberiem."

„Máš toho vyše hlavy. A ja tiež. Pri tom, ako rýchlo rastieme, skrátka potrebujeme pomoc. Keď tu bude niekto na plný úväzok a postará sa o chod hlavnej budovy a celého rezortu, všetkým nám to uľahčí život."

„Fajn." Prekrížil som si ruky na hrudi. „Ale nech sa ma neopováži komandovať, či už je to chlap, alebo ženská."

„Je to žena. A som si istý, že ťa komandovať nebude."

„Indya ma komanduje."

Zasmial sa. „Mňa tiež."

Jediná žena na svete, od ktorej West s radosťou prijímal rozkazy, bola jeho manželka. A možno ešte ich dcéra, keď príde na svet.

Z chodby vedúcej ku kanceláriám vedenia rezortu sa ozvali hlasy. West sa otočil a len čo zočil Indyine blond kučery, po tvári sa mu rozlial široký úsmev.

Za normálnych okolností by som si z neho robil žarty, že je z nej namäkko, kedykoľvek sa objaví v miestnosti.

Lenže teraz som nedokázal zo seba vydať ani hlások. Sánka mi padla až na zem.

Vedľa Indye totiž kráčalo to dievča z potravín.

Bola nádherná. Očarujúca. Rovnako dokonalá ako včera.

No páni!

Indyin úsmev ešte viac zosilnel, keď podišla k Westovi. „Chlapci, chcem vám predstaviť Sashu Vaughnovú, našu novú manažérku. Sasha, toto je môj manžel West a môj švagor Jax. Spoločne vlastníme tento ranč a rezort."

Že *spoločne* – to bolo od nej dosť veľkorysé. V porovnaní s Westom a Indyou som vlastnil iba zlomok. Na takýchto detailoch však dnes vôbec nezáležalo. Nie vo chvíli, keď som hľadel do tých úchvatných hnedých očí a na jej hladkú pokožku posiatu pehami.

Sasha. Volá sa Sasha.

„Teší ma." West jej potriasol rukou. „Som rád, že ste tu."

„Aj ja, pán Haven."

„West. Volaj ma West," opravil ju.

„West." Sasha sa otočila ku mne a venovala mi zdvorilý úsmev. V tvári sa jej nemihol ani náznak prekvapenia alebo toho, že by ma spoznávala. Ale veď jasné, prečo aj. Vedela predsa, s kým sa dnes ráno stretne. A ja?

Ja som bol úplne mimo.

„Teší ma." Vystrela ku mne ruku.

Takže sa budeme tváriť, že sa včera nič nestalo, hej?

Fajn. Pristúpim na túto hru. Nateraz.

„Aj mňa teší.“ V momente, keď sa naše ruky dotkli, mi pod kožou prebehli iskry elektrickej energie. Podľa toho, ako sa jej rozšírili oči, to zacítila tiež. Uškrnul som sa a držal jej jemné prsty v dlani o sekundu dlhšie, než bolo nutné. Až potom som ju pustil. „Vitaj na ranči Haven River, *Sasha*.“

Kapitola 2
SASHA

O tri mesiace neskôr…

SPRCHOU sa ozval dutý úder. Také to duté, kovové buchnutie, ktoré sa chvíľu nieslo potrubím, akoby si hľadalo cestu bludiskom trúbok.

Mala som práve ruky vo vlasoch a prsty plné šampónovej peny. Po nahom tele mi stekala vlažná voda.

Až napokon tiecť prestala.

„Nie. Nie, nie, nie."

Prúd vody zoslabol a zmenil sa na slabé kvapkanie.

„Bože." Ešte som si potrebovala zmyť ten šampón.

„No tak," otočila som kohútikom sem a tam. „Prosím."

Zavrieť. Otvoriť. Zavrieť. Otvoriť. Nič.

Posledné zvyšky vody s hlasným klokotaním zmizli v odtoku.

Zastonala som a oprela si čelo o stenu. „To si snáď robíš srandu. Ako je možné, že sa toto deje práve mne?"

Nenávidela som túto sprchu. Nenávidela som tento podnájom.

Nenávidela som celú Montanu.

Vzduch v kúpeľni rýchlo chladol a na koži mi naskočila husia koža. Rýchlo som vyskočila zo sprchy a zabalila sa do uteráka. Potom som si z vlasov vyžmýkala čo najviac peny a vody, utekala ku skrini a navliekla na seba hrubé tepláky.

Možno voda čoskoro znova nabehne, no ak budem čakať príliš dlho, zmeškám do práce. A práca bola momentálne jediné pozitívum v mojom živote. Nemohla som si dovoliť meškať.

Navyše, v dámskych šatniach v práci bola sprcha, v ktorej teplá voda tiekla stopercentne.

Rýchlo som si pobalila oblečenie, kefu, fén a kozmetický kufrík, vkĺzla do teplých čižiem a vyrazila z dverí.

Vonku ma šokoval mrazivý vzduch. Jeden nádych a pľúca mi priam zamrzli. Kým som vôbec došla k autu, mokré vlasy mi začali belieť a meniť sa na cencúle.

Sadla som si za volant svojej Mazdy a celá sa triasla od chladu, ktorý mi zaliezal až do špiku kostí. Kľúč sa mi podarilo strčiť do zapaľovania až na druhý pokus. Motor síce kašľal a protestoval, no nakoniec predsa naskočil. Keď som pustila kúrenie na plné obrátky, do tváre mi udrel chladný vzduch, a tak som ho zasa vypla.

Na prístrojovej doske sa rozsvietil teplomer a ukazoval mínus dvadsaťtri stupňov Celzia.

„Čo tu vlastne robím?“ pošúchala som si ruky, priložila si ich k ústam a dýchala na ne teplý vzduch.

S drkotajúcimi zubami som pár minút počkala, aby sa auto aspoň trochu zahrialo, a keď sa čelné sklo konečne rozmrazilo natoľko, aby som niečo videla, opatrne som vyšla na zasneženú ulicu. Pritom som stihla hodiť naštvaný pohľad na druhú polovicu nášho dvojdomu.

Susedia zrejme ešte spali. Celú noc totiž strávili hlasným, divokým sexom a dávali si záležať na tom, aby čelo ich postele narážalo do našej spoločnej steny v čo najpravidelnejších intervaloch. *Idioti.* Skončili až o tretej ráno. Ja som vliezla do sprchy okolo piatej.

Bože, musím sa odtiaľto odsťahovať.

Niekam do tepla. Niekam, kde je ticho.

Niekam, kde tečie teplá voda.

Momentálne však trčím v Montane. Trčím v tomto hnusnom dome. Trčím v týchto šialených mrazoch. Skrátka som tu uviazla. Uviazla som tu toľkými spôsobmi, že už to radšej ani nepočítam.

Trčím tu, ale aspoň mám dobrú prácu.

Pomaly som prechádzala bočnými uličkami mestečka Big Timber, až kým som nevyšla na diaľnicu. Jazda na snehu bola zručnosť, ktorú som zatiaľ vôbec neovládala, a moje auto s náhonom na dve kolesá zvládalo poľadovicu asi tak elegantne, ako by žirafa zvládla jazdu na kolieskových korčuliach.

Výsledkom bola táto strastiplná štyridsaťpäťminútová cesta na ranč Haven River. Každým dňom som sa na ňu tešila čoraz menej a menej.

Keď som sa sem pred tromi mesiacmi presťahovala, cesta z domu do práce ma bavila. Mala som rada ten čas osamote

na prázdnej ceste. Vychutnávala som si scenériu, tie nekonečné polia vinúce sa medzi drsnými pohoriami.

Lenže potom prišla prvá zimná fujavica a z dochádzania sa stal čistý stres. Normálne mi chýbali kalifornské dopravné zápchy v ranných špičkách – nikdy by som si nepomyslela, že sa raz k takému niečomu priznám.

Keď som schádzala z diaľnice na zamrznutú štrkovú cestu, kĺby na prstoch som mala úplne biele z toho, ako kŕčovito som zvierala volant. Vydýchla som si, až keď som prešla popod vstupný oblúk rezortu. „Zvládla som to."

Táto cesta bola možno mojím jediným dnešným víťazstvom. Musela som ho zopakovať aj večer cestou domov.

Prinútila som sa uvoľniť stuhnuté plecia a trochu sa odtiahla od volantu. Potom som jemne pritlačila na brzdu, aby som pred poslednou zákrutou spomalila.

V jednej sekunde som smerovala priamo vpred po štrkovej cestičke. V tej ďalšej mi zadné pneumatiky vystrelili do boku.

„Do prdele." Otočila som volantom a zúfalo sa snažila šmyk vyrovnať.

To však spôsobilo, že dostali šmyk aj predné kolesá.

„Zastav. Och, nie!" zalapala som po dychu, keď sa auto čoraz viac blížilo k priekope. „Prosím, zastav."

Dupla som na brzdu.

Auto sa však šmýkalo ďalej, rovno do priekopy, kde zastalo s tlmeným nárazom.

„Do kelu!" Pridala som plyn. Motor zahučal, ale auto sa ani nepohlo.

To je snáď zlý sen. Dnes toto fakt nepotrebujem.

Bola som tak blízko. Pred sebou som už videla červenú plechovú strechu jednej z chatiek pre hostí. Prakticky som už cítila vôňu slaninky a vajíčok, ktoré pripravovali v jedálni hlavnej budovy.

„Aaaach." Oprela som sa čelom o volant. Z gumičky mi vypadol prameň mokrých vlasov a pleskol ma po líci. „Nenávidím Montanu."

Možno, keby som bola outdoorový typ, neprekážalo by mi brodiť sa trblietavým ranným snehom. Možno keby som spala dlhšie ako dve hodiny, neprestavila by som si budík a nemusela tak rýchlo vyletieť zo sprchy. Možno, keby som za posledných desať rokov robila lepšie rozhodnutia, netrčala by som teraz v Montane.

Lenže som bola tu a zo sedadla spolujazdca som si brala tašku natlačenú kozmetickými potrebami. Či sa mi to páči, alebo nie, do práce budem musieť dôjsť po svojich.

Auto bolo naklonené nabok, a keď som sa pokúsila otvoriť dvere, okamžite sa pribuchli. Musela som sa o ne zaprieť nohami a zatlačiť dostatočne silno, aby som ich roztvorila dokorán. Potom som sa s taškou prevesenou cez plece vysúkala von a okamžite som sa zaborila až po kolená do snehu.

Do čižiem sa mi natlačili kusy snehu. „Neznášam ťa, zima."

Akoby ma matka príroda počula – odrazu sa zdvihol vietor a do tváre mi šľahli ľadové kryštáliky.

Mrcha jedna.

Brodila som sa snehom vpred a z priekopy som sa na cestu doslova vyškriabala. Potom som si z teplákov oprášila toľko snehu, koľko sa iba dalo, a zamierila k hlavnej budove.

Dych sa mi okolo tváre víril v hustom bielom oblaku. Na vlasoch sa mi stihli nanovo vytvoriť cencúle ešte skôr, než som prešla čo i len pätnásť metrov. Chlad ma v nosných dierkach pálil tak ostro, až mi to vháňalo slzy do očí.

Ľudia si toto miesto dobrovoľne vyberali za svoj domov. Natrvalo. A iní sem chodili na dovolenku. Pre zábavu. To vážne?

Ja som takýto typ človeka rozhodne nebola.

Bola som však typ človeka, ktorý nutne potreboval výplatu, a táto bola momentálne najlepšia.

V diaľke sa ozval hukot motora. „Prosím, nech je to West. Prosím."

Indyin manžel by moje auto vytiahol z priekopy a nerobil by okolo toho žiadne divadlo. Nedoberal by si ma do konca života za to, že som v nej skončila.

Lenže spoza zákruty sa nevynorilo Westovo auto. Samozrejme, že nie. Šťastena na mňa dnes evidentne zvysoka kašľala.

Sivé auto značky Silverado, ktoré sa blížilo po ceste, patrilo tomu poslednému človeku na svete, ktorého som dnes ráno túžila vidieť.

Jaxovi Havenovi.

A nebol sám. Jasné, že nebol sám.

Na sedadle spolujazdca sedela Mindi, jedna z recepčných. Čo znamenalo, že do obeda bude o mojom aute v priekope vedieť celý rezort.

„Čo tu vlastne robím?" zamrmlala som si popod nos. „Dnes proste nemám svoj deň."

Jax spomalil a zastavil. Stiahol okienko a vyceril na mňa zuby, ktoré svietili na bielo ako ten sneh okolo. „Dobré ráno, Sasha. Zapadla si?“

„Nie, iba som si hovorila, že vyskúšam nové miesto, kde vybudujeme parkovisko pre zamestnancov,“ odvetila som s kamennou tvárou. „Jasné, že som zapadla.“

Veľmi, veľmi, veľmi hlboko.

Keď si ma premeriaval od hlavy po päty, okolo jeho nebesky modrých očí sa vytvorili drobné vrásky a úsmev sa mu zmenil na pobavený úškrn.

Ten jeho prekliaty úškrn. Bol taký neskutočne sebavedomý, akoby ho každá jedna odpoveď, čo mu prebleskla hlavou, nehorázne bavila. Pri akomkoľvek inom chlapovi by to pôsobilo povýšenecky, ale jemu to na tej jeho dokonalej tvári nejakým zázrakom prechádzalo – čo ma vytáčalo ešte viac.

Uškŕňa sa vari takto na každého? Alebo iba na mňa? Za posledné tri mesiace som si nespomínala na jediné stretnutie s Jaxom, pri ktorom by sa arogantne neuškŕňal.

No dobre, vtedy pri potravinách to nerobil. Ale na ten deň som sa snažila radšej nemyslieť. Ani na to, ako inak sa to mohlo vyvinúť, keby Jax v podstate nebol mojím šéfom.

„Ahoj, Sasha,“ nahla sa Mindi zo sedadla a zakývala mi. Jej úškrn bol na rozdiel od Jaxovho vyložene povýšenecký.

„Ahoj, Mindi.“

„Mrznú ti vlasy.“ V konštatovaní očividného bola Mindi hotový majster. „V takéto mrazivé rána by si si ich mala radšej vysušiť.“

„Skvelá rada,“ zamrmlala som a znova som upriamila pozornosť na Jaxa, ktorý navidomoči potláčal smiech.

„Naskoč si," ukázal bradou smerom k zadným sedadlám. „Hodím ťa k hlavnej budove a potom ti vytiahneme auto."

„Ďakujem." Nastúpila som do auta a slastne si povzdychla nad tým teplom a vôňou.

Céder, korenie a citrusy – akoby ráno šúpal pomaranč a tá vôňa mu stále zostala na prstoch.

Ten pomaranč pravdepodobne ošúpal pre Mindi.

Mala na sebe mikinu s kapucňou, ktorá bola na jej drobnej postave obrovská. Pravdepodobne ju ukradla z Jaxovho šatníka. Už týždne s ním flirtovala a toto úsilie sa jej očividne konečne vyplatilo.

Nuž, dúfala som, že sa na sedadle spolujazdca dlho neohreje. Odkedy som sa presťahovala do Montany, počula som od viacerých žien, že Jax je bezočivý sukničkár a plejboj.

Vzhľadom na to, ako sme sa spoznali, nebolo ťažké tomu uveriť.

„Akurát som hovorila Jaxovi, že toto počasie je akože fakt studené," zahlásila Mindi.

„Hej," prikývla som. „Je zima."

Nenávidela som prázdne reči. A zo všetkého najviac som neznášala prázdne reči o počasí.

Jax zahol smerom k hlavnej budove a pozrel sa do spätného zrkadla, kde sa nám stretli oči. „Mindi, Sasha neznáša debaty o počasí."

„Vážne?"

„Áno," vyhŕkli sme s Jaxom naraz.

Počkať. Odkiaľ to vie? „Odkiaľ to vieš?"

„Vždy keď príde reč na počasie, začneš sa mračiť a skrivíš ústa."

Naozaj? *No teda.* A on si to všimol. Prečo?

„Veď je to iba počasie," zachichotala sa Mindi. „Každý predsa hovorí o počasí."

Ústa sa mi začali kriviť úplne automaticky.

Tentoraz si to všimla aj Mindi a obranne zdvihla ruky. „Fajn, žiadne debaty o počasí. Panebože."

„Ja len…" masírovala som si spánky, pretože sa mi v hlave rozbiehala migréna. „Mám za sebou ťažké ráno a chcem si konečne zmyť šampón z vlasov. Momentálne nie som dvakrát dobrá spoločnosť."

Niežeby som s Mindi normálne nejako extra debatovala. Za tie tri mesiace, čo som na ranči Haven River pracovala, sme si veľmi nesadli. Bola som jej šéfka a úplne mi stačilo udržiavať náš vzťah v profesionálnej rovine.

A to isté platilo aj pre Jaxa. Koniec koncov, kovboji neboli nič pre mňa.

„Myslel som, že cez víkend budeš mať voľno," nadhodil Jax.

„Máme toho veľa na práci. Chcem tu odrobiť čo najviac času, kým Indya odíde na materskú."

„Aj v sobotu?"

„Aj v sobotu. Nie každý sa môže cez víkendy iba tak bezstarostne potulovať po okolí."

Odfrkol si a pozrel na Mindi. „Ja sa nepotulujem. Potulujem sa azda?"

„Nie," zachichotala sa a zatrepotala mihalnicami.

Keď sa Jax zasmial, strelila som pohľadom po kľučke na dverách. Prvýkrát v živote som reálne uvažovala o tom, že za jazdy vyskočím a spravím kotúľ letmo.

To som tu už všetkým na smiech? Počas môjho prvého týždňa som sa rozprávala s jedným hosťom, ktorý býval priamo v Big Timber. S manželkou oslavovali výročie, a tak ju vzal na víkendový pobyt, aby si užili náš wellness a šéfkuchárovo umenie. Keď som mu spomenula, že som zo Sacramenta, zavtipkoval, že väčšina Kalifornčanov prežije v Montane iba jednu jedinú zimu.

Možno mal pravdu.

Čo tu, dopekla, vlastne robím?

Nepatrila som sem. Každý v tomto aute a každý na tomto ranči vedel, že sem nepatrím.

Lenže na pozícii manažérky rezortu som zarobila dvojnásobok toho, čo som zarobila v predchádzajúcej práci. A áno, dnes ráno mi síce prestala tiecť voda a moji susedia boli amatérske pornohviezdy, ale nájomné bolo smiešne nízke.

Momentálne som potrebovala každý jeden cent.

Takže Jax s Mindi sa pokojne mohli smiať. Mali pravdu – nepatrila som sem. Ale odísť som sa nechystala. Aspoň zatiaľ nie.

Keď Jax zastavil pri zamestnaneckom vchode do hlavnej budovy, s úľavou som si vydýchla. Aspoň nie som nútená kráčať cez hlavnú halu so zamrznutými, spenenými vlasmi a v teplákoch, ktoré mali tie najlepšie dni už dávno, pradávno za sebou. Navyše som na sebe ešte nemala ani podprsenku.

„Ďakujem." Vyskočila som von a už-už som sa chystala vyraziť, keď Jax znova stiahol okienko a vystrel ruku. Vari si chce so mnou tľapnúť? „Čo?"

„Kľúče."

„Aha.“ Vonku bolo hlboko pod nulou, no moja tvár v prítomnosti tohto chlapa horela ako v ohni. Do kelu. S týmto už naozaj, ale *naozaj* musím niečo urobiť.

„Ehm… vďaka.“ Vylovila som kľúče z kabelky a podala mu ich. Potom, ako som cúvala preč, som sa uklonila.

Na parkovisku, v ošúchaných teplákoch, som sa uklonila, akoby som zdravila anglickú kráľovnú. Taška mi skĺzla z pleca, až som skoro stratila rovnováhu, no našťastie som sa opäť rýchlo vystrela.

Čo to zasa malo znamenať? Ja sa predsa bežne pred nikým neukláňam. Nikdy. Ani raz v živote som to nespravila. Prečo som sa, preboha, práve poklonila? Toto bola čistá nočná mora. Presne ako tie momenty, keď vám čašník povie „Dobrú chuť“ a vy odpoviete „Ďakujem, aj vám“. Čo sa to dnes so mnou deje?

Jax sa, podľa očakávania, uškrnul.

Ešte skôr, než stihol vytiahnuť okienko a odísť, som vyrazila k dverám.

Zamestnanecké šatne neboli extra priestranné, ale, chvalabohu, boli teraz prázdne. A po dlhej, horúcej sprche – už oblečená v džínsoch a svojom najteplejšom svetri – som si uchmatla šálku horúcej kávy a zaliezla do svojej kancelárie.

„Úklon?“ striaslo ma od hanby, iba čo som sa posadila za stôl.

Niekedy v budúcnosti, keď budem ďaleko, preďaleko od Montany, sa na tom pravdepodobne spätne zasmejem. Ale dnes ešte nie. Dnes som musela bojovať s nutkaním schúliť sa do klbka pod stôl a celú večnosť sa tam ukrývať.

Keďže ani to neprichádzalo do úvahy, strávila som nasledujúce hodiny ponorená do práce a robila všetko, čo bolo v mojich silách, aby som na dnešné ráno zabudla. Aby som ten Jaxov úškrn dostala z hlavy.

Už tri mesiace som bola terčom toho jeho úškrnu. Prvýkrát sa takto zatváril deň po tom, čo sme sa spoznali – počas môjho prvého rána vo funkcii manažérky ranča Haven River. V to ráno, keď som predstierala, že Jaxa vidím úplne prvýkrát v živote.

Uškrnul sa a odvtedy sa tak tváril neustále. Po troch mesiacoch ma už na ňom vytáčalo úplne všetko.

Ten chlap nebral nič vážne. Kedykoľvek sme mali poradu, správal sa skôr ako radový zamestnanec než ako majiteľ. Bol taký ľahkovážny. Taký bezstarostný. A taký neskutočne príťažlivý, až ma to iracionálne hnevalo.

Prečo musel byť taký sexi? Prečo to musel byť práve ten chalan z potravín? Prečo nemohol pracovať *hocikde* inde?

„Ahoj, Sasha," zaklopala Indya na moje otvorené dvere a vošla dnu. Blond kučery jej splývali na plecia, a keď sa prehrabávala v kabelke, jeden prameň jej padol do tváre. Vytiahla z nej moje kľúče a položila ich na stôl. „West ti zaparkoval auto na tvoje zvyčajné miesto."

„Ďakujem," vydýchla som s úľavou. „Cítim sa ako úplná krava."

„To nerieš," mávla nad tým rukou. „Tu každú chvíľu niekto zapadne do snehu. Nikto si z toho nič nerobí."

„Poviem mu to aj sama, keď ho stretnem, ale mohla by si Westovi zatiaľ odkázať moje veľké ďakujem?"

„Jasné.“ Presunula sa ku kreslu pre hostí. Ani si nesadla, iba sa skôr zošuchla dozadu, aby sa mohla konečne oprieť, a ruky si automaticky položila na tehotenské bruško.

Indya spolu s Westom a Jaxom vlastnila celý ranč Haven River. Mali viac peňazí, než o akých sa mne kedy snívalo – napokon, ako väčšina hostí v našom rezorte. Naša klientela pozostávala z boháčov z celej Ameriky. No napriek nemalému majetku bola Indya milá, priama a… úplne normálna. Pracovať pre ňu tie uplynulé tri mesiace bol čistý sen.

V nejakom inom živote by som chcela byť jej kamarátkou.

V tomto živote mi muselo stačiť, že som jej zamestnankyňou.

„Vonku je dnes nádherne,“ prebehla očami ponad mňa k oknám s výhľadom na terasu.

Otočila som sa na stoličke a sledovala jej pohľad.

Slnko sa odrážalo od snehu, až sa trblietal. Obloha bola ako vymetená, úplne bez mrakov. Z vonkajšej vírivky stúpala hustá para. Zimný raj. Aspoň tak sme to prezentovali našim hosťom.

Áno, bolo to pekné. Ale prečo tu, do prdele, musela byť taká príšerná kosa?

„Ty nemáš veľmi rada zimu, čo?“ spýtala sa Indya.

„Mám radšej leto.“

„Páči sa ti tu vôbec? V Montane?“ V tvári mala výraz plný nádeje, že poviem áno, až som takmer zaklamala.

„Je to tu… ehm, iné. Nie som úplne outdoorový typ, takže je to pre mňa…“ *Príšerné.* „… nezvyk. A ani môj podnájom nie je práve splneným snom. Susedia sú dosť, no… hluční. A už sa tam vyskytlo aj pár technických problémov.“

Indya vyvalila oči. „Ty to tu neznášaš?“

Tentoraz som už zaklamala. „Nie, tak to nie je.“

Chvíľu ma pozorne skúmala pohľadom. „Sasha, buď úprimná. Baví ťa táto práca?“

„Áno.“ To bola pravda. „Len jednoducho bojujem s tou zimou. Nie je to moje najobľúbenejšie ročné obdobie.“

„Si tu nešťastná? Nechcem, aby si sa tu trápila.“

„Nie som nešťastná.“ Nebola som síce vyslovene spokojná, ale nešťastná tiež nie.

„Prosím ťa, nedávaj výpoveď,“ zašepkala a v hlase sa jej mihla panika.

„Nechystám sa odísť.“

„Si si istá?“

„Áno, som si istá.“

„Čo môžem urobiť?“ Indya ku mne vystrela ruky, akoby ma chcela k tej stoličke magicky pripútať. „Čo pre teba môžem spraviť?“

„Nič. Je to v poriadku. Naozaj.“ Ďalšie klamstvá. Na mojom živote v Montane nebolo v poriadku absolútne nič. Ale bolo to nevyhnutné. Nateraz.

„Môžem ťa o niečo poprosiť? Ak by si sa predsa iba rozhodla odísť, príď za mnou a najprv sa o tom porozprávajme.“

Prikývla som. „Nikam neodchádzam. Ale keby sa niečo zmenilo, áno, prídem najprv za tebou.“

Plecia jej s úľavou klesli. „Celé popoludnie budem v svojej kancelárii vybavovať maily, takže ak by si niečo potrebovala, som tam. West sem neskôr privezie chalanov na sobotný táborák.“

Na Haven River to už bola tradícia. Každú sobotu zakladali vonku na terase oheň, kde si deti mohli opekať špeká-

čiky a robiť s'mores, penové cukríky opekané nad ohňom, ktoré sa vkladali medzi dve sušienky. Hostia dostali burgery grilované priamo nad otvoreným plameňom. Kým nenapadol sneh, na trávniku sa zvykli hrávať spoločenské hry a organizovali sa rôzne aktivity. Indya občas dokonca najala miestneho muzikanta, aby im spieval a hral na gitare.

Havenovci si dávali záležať na tom, aby tam každú sobotu boli. Zvyčajne chodievali West s Indyou, no často sa ukázal aj Jax. Ja som tam takisto zakaždým zostávala, aby som podporila personál a prehodila pár slov s hosťami.

Zápach dymu mi potom vždy ostal vo vlasoch. Bežne to nebol problém, pretože som prišla domov a pred spaním sa osprchovala. Lenže dnes večer som nemala žiadnu záruku, že mi potečie voda.

„Prekážalo by ti, keby som dnešný táborák vynechala?"

„Vôbec nie," odvetila Indya. „Vždy je to predsa dobrovoľné."

„Ďakujem. Určite budem chodiť znova, keď sa narodí bábätko."

„Jax sľúbil, že dnes príde tiež. Možno by ste sa mohli nejako skoordinovať."

„Samozrejme."

Či sa mi to páčilo, alebo nie, Jaxovi sa vyhnúť nedalo. A každý jeden úškrn, ktorý mi venoval, bol tichou pripomienkou dňa, keď sme sa spoznali. Toho, ako som sa hádala nad nákupným košíkom a ako nehanebne som s ním flirtovala, zatiaľ čo sa mi v papierovej taške topila zmrzlina.

Mala som v živote hrozný chaos. Vlastne som ho mala už desať rokov.

*T*vár sa, že je všetko fajn, až kým ťa to nezloží na kolená. To bolo moje heslo. Dávala som si poriadne záležať na tom, aby som skryla tú katastrofu, ktorou bol môj život. Lenže Jax videl moje skutočné ja. Videl tú pravú, nefalšovanú katastrofu menom Sasha Vaughnová.

Dalo sa vôbec čudovať, že sa stále uškŕňal?

Aspoňže sme spolu nepracovali na dennej báze. Pokiaľ práve neprišiel do hlavnej budovy za Indyou, naše cesty sa tak často nepretínali. West trávil väčšinu času prácou okolo ranča a dobytka. Jax mal na starosti výlety a aktivity pre hostí, takže úradoval predovšetkým zo svojej kancelárie pri stajniach.

„Kým bábätko príde na svet," povedala Indya a pohladila si bruško, „chcela by som, aby si s Jaxom začala koordinovať výlety pre hostí. Väčšinu z toho manažuje sám, ale zvyčajne sa raz za týždeň stretávame, aby sme si zosúladili informácie."

„Pochybujem, že bude stáť o moje nápady." *Uf.* Pera sa mi skrivila skôr, než som tomu stihla zabrániť.

A Indya, bystrá ako rys, si to rozhodne všimla. „Je s Jaxom nejaký problém? Urobil niečo?"

„Nie. To len… nemyslím si, že by som mu mala čím prispieť. To je jeho parketa. A nemyslím si, že by bol nadšený, keby som sa mu do toho plietla. Nie sme práve, ehm, priatelia."

„Takže napokon je s ním nejaký problém."

„Nie," mávla som nad tým rukou. „Je to v poriadku. On je v poriadku. Všetko je v poriadku."

Indya na mňa hľadela tak dlho, až som sa začala nervózne mrviť. Vďakabohu, nechcela, aby som dala výpoveď. Rozhodne som si nemohla dovoliť dostať padáka. Hlavne nie kvôli tomu, že by si myslela, že mám niečo proti Jaxovi.

„Rada sa s ním stretnem," uistila som ju rýchlo. „To nebude problém. Kávu? Idem si dať ďalšiu. Môžem ti niečo priniesť? Vodu, čaj, koláčik?"

„Nie, ďakujem," privrela oči. „Sasha, si v poriadku?"

„V úplnom!" zaklamala som, schmatla zaschnutý prázdny hrnček zo stola a vyskočila na nohy. „Asi iba priveľa kofeínu. Trochu sa mi trasú ruky. Radšej prejdem na vodu."

Keď som preletela okolo dverí a zmizla v chodbe, ešte stále sedela v mojej kancelárii a hľadela za mnou, akoby mi práve narástli krídla.

„Do prdele." Poondiaty Jax.

Celé to bola jeho vina. Ráno ma vyviedol z miery a teraz som bola úplne rozhodená. Alebo za to mohla tá sprcha. Možno auto. Možno iba nedostatok spánku.

Dnes proste nemám svoj deň.

Vo vestibule som si znova naplnila hrnček kávou – zúfalo som potrebovala kofeín – a zaliezla späť do kancelárie. Indya sa už presunula do tej svojej. V momente, keď som sa posadila za stôl, mi zazvonil telefón.

Micah.

Chňapla som po telefóne, aby som to rýchlo zdvihla. „Ahoj. Som rada, že mi voláš späť."

„Ahoj, Sasha."

„Ako sa má? Je v poriadku?"

„No, je to preňho, ehm, celkom nezvyk."

Takmer som sa nad výberom jeho slov pousmiala. Ale čo sa týka nezvyku a zmien, tie moje boli oproti Eddieho situácii úplne zanedbateľné. „Ale je…" Nedokázala som tú otázku ani dokončiť.

Nažive. Je nažive?

Aké strašné bolo, že som chcela iba to, aby vôbec žil? Ako sme sa vlastne dostali až do tohto bodu?

„Je v poriadku," povedal Micah. „Ako som ti hovoril minule, nemôžem ti toho veľa prezradiť."

„Môžem s ním hovoriť?"

Micah zaváhal, čo bolo samo osebe dostatočnou odpoveďou. „Ešte nie."

Bolo to Micahovo rozhodnutie? Alebo mu Eddie priamo na rovinu povedal, že so mnou nechce hovoriť? Netušila som, ktorá z tých možností bolela viac.

„Píš mu ďalej listy," povedal. „Číta ich."

Dalo sa to vôbec považovať za listy? Všetko, čo som mu doteraz napísala, bolo veľmi stručné. „Neviem, čo mu mám písať. Sú to zatiaľ iba také krátke odkazy."

„To je v poriadku. Napíš čokoľvek. Nemusia byť dlhé ani hlbokomyseľné. Niekedy je menej viac. Len potrebuje vedieť, že si tu preňho."

„Som tu," zašepkala som so zovretým hrdlom. „Ďakujem, že si sa ozval."

„Niet za čo. Čoskoro si znova zavoláme."

„Ahoj." Ukončila som hovor a pevne zavrela oči.

Nie preto, aby som potlačila slzy. Žiadne neboli.

Všetky som už dávno vyplakala.

Niekedy mi to celé pripadalo ako zlý sen. Akoby stačilo iba pevne zavrieť oči, nevnímať žiadny zvuk ani obraz, a keď ich znova otvorím, zobudím sa a všetko bude zase v poriadku.

Lenže keď som oči otvorila, naskytol sa mi iba pohľad na tú oslepujúco bielu zimu za oknami. Otočila som sa jej chrbtom

a pustila sa do práce. Obed – dve tyčinky, ktoré som vyhrabala zo zásuvky – som zjedla priamo za stolom.

Keď som si konečne dala pauzu, aby som odniesla prázdny hrnček do kuchyne, bol už takmer večer. V kuchyni vládol čulý ruch, personál kmital a chystal jedlo na dnešný táborák. Len som sa tam mihla, ani som nešla pozdraviť Reida, nášho šéfkuchára.

Cestou do kancelárie som si opäť zívla. Z Indyinej kancelárie sa ozývali hlasy, tak som zamierila k jej otvoreným dverám v nádeji, že tam zastihnem Westa a poďakujem mu za záchranu auta.

Zastala som však ako obarená, keď som uvidela Indyu, ako mieri prstom priamo do Jaxovej tváre. „Musíš byť k Sashe milý."

„Čože?" spýtal sa pobúrene Jax. „Veď ja som k nej milý."

„Tak prečo ťa potom tak neznáša?"

Neznáša bolo silné slovo. Nepovedala som, že ho neznášam.

„Ona povedala, že ma *neznáša*?" spýtal sa Jax.

„To nie. Ale rozhodne nie je tvojou fanúšičkou." Indya prosebne zopäla ruky. „Prosím ťa. Buď na ňu milý. Potrebujem, aby tu zostala minimálne dovtedy, kým sa mi neskončí materská."

„Veď som milý."

„Tak buď ešte *milší*," odsekla.

„Fajn," zavrčal. „Ale musela si najať niekoho takého… upätého?"

Upätého. Upätého? Ja predsa nie som upätá!

Skôr než som tomu stihla zabrániť, sa mi z hrdla vydralo tiché zavrčanie. West, Indya aj Jax sa na ten zvuk okamžite otočili.

To som už však bola na odchode a rázne som si to namierila do svojej kancelárie. Dlaňou som zovrela hranu dverí, pripravená nimi z celej sily tresnúť. Napokon som však nával hnevu potlačila a dvere som zatvorila s tichým kliknutím. Potom som si sadla a napísala Eddiemu list.

Kým som na obálku lepila známku, z vonkajšej terasy ku mne doliehali hlasy. Hostia zababušení v kabátoch, čiapkach a rukaviciach stáli pod plynovými ohrievačmi a na každej jednej tvári svietil úsmev. Skupinka chlapov zamávala Westovi a Jaxovi, ktorí sa k nim pripojili pri ohnisku.

Pobalila som si veci, zasunula stoličku k stolu, vypla svetlo a vyrazila k autu na parkovisko. Cesta domov bola rovnako strastiplná ako tá ráno.

Na dverách som si našla lístok od majiteľa bytu, v ktorom sa ospravedlňoval za vypnutú vodu. Časť problému vraj vyriešil, takže studená už fungovala, no bez horúcej sprchy budem musieť vydržať až do pondelka.

Mala by som cítiť úľavu. Prísť domov po hektickom dni mal byť dobrý pocit. No keď som sa vliekla do postele, cítila som iba úplnú otupenosť.

V momente, keď som zavrela oči, sa ozval krik. Moji susedia totiž robili iba dve veci – buď spolu spali, alebo sa hádali.

Zavrela som oči tak pevne, až sa mi z toho zakrútila hlava. „Čo tu vlastne robím?“

Hluk z vedľajšieho domu nedokázal stlmiť ani vankúš, ktorý som si pritisla na hlavu. Nakoniec, po dobrej hodine, jačanie prestalo. Začula som tresnutie dverí, potom zahučal motor auta a nasledovalo ticho. Neskutočné, blažené ticho.

Zaspala som v priebehu sekundy.

Vzápätí ma však s trhnutím zobudilo kvílenie vetra. Lomcovalo oknami a s vreskotom sa preháňalo nocou.

„To vážne?“ zamrmlala som, vyškriabala sa z postele a odšuchtala sa do kúpeľne. Zažala som svetlo a podišla k umývadlu – hoci dôvod, prečo som si predtým nezmyla z tváre mejkap, bol práve ten, že mi netiekla teplá voda.

Budem musieť zvládnuť aj studenú.

Otočila som kohútikom a na končeky prstov si vytlačila kvapku čistiaceho gélu. V jednej sekunde som sa v zrkadle mračila na tmavé kruhy pod očami. V tej ďalšej v celom dome nastala čierno-čierna tma.

Čo. To. Má. Znamenať?

Vietor akoby sa mi vysmieval a bol hrdý na to, že ma pripravil o elektrinu.

„Nenávidím Montanu.“

~

Milý Eddie,
dnes ráno bola taká strašná kosa, že keď som vyšla von, mokré vlasy mi okamžite zamrzli na cencúle. Bol to celkom zaujímavý skok do budúcnosti – aspoň som videla, ako budem vyzerať so šedivými vlasmi. Takýto mráz som ešte v živote nezažila. Začínam mať pocit, že na zimu skrátka nie som stavaná.

A čo ty? Ty si v teplúčku? Máš vôbec rád sneh? Myslím na teba každú jednu hodinu každého dňa.

V práci ma dnes niekto nazval upätou. Najprv ma to vytočilo a dotklo sa ma to. Ale mal pravdu. Som upätá. Už ani neviem, či sa vôbec dokážem uvoľniť a trochu spomaliť.

Tlačila som na teba až príliš, však? Bola som taká posadnutá tým, aby som bola neustále niečím zamestnaná, až som si vôbec nevšimla, že sa to medzi nami pokazilo. A keď mi to konečne došlo, bolo už neskoro a nedalo sa to vrátiť späť.

Opatruj sa, dobre? Chýbaš mi.

S